

Resource: Study Notes (Biblica)

License Information

Study Notes (Biblica) (Dutch) is based on: Biblica Study Notes, [Biblica Inc.](#), 2023, which is licensed under a [CC BY-SA 4.0 license](#).

This PDF version is provided under the same license.

Study Notes (Biblica)

NUM

Numeri 1:1-5:4, Numeri 5:5-6:27, Nummers 7:1-8:26, Numeri 9:1-10:36, Numeri 11:1-14:45, Numeri 15:1-19:22, Numeri 20:1-24:25, Numeri 25:1-31:54, Numeri 32:1-36:13

Numeri 1:1-5:4

De mensen van Israël kampeerden twee jaar bij de berg Sinaï. De instructies die God hen daar gaf, zijn vastgelegd in Exodus en Leviticus.

De instructies van God, vastgelegd in Numeri, gingen over de voorbereiding om de berg Sinaï te verlaten. Mozes, Aäron en de leiders van de 12 stammen van Israël telden de mensen.

Eerst telden ze de mannen van 20 jaar en ouder. Dit waren mannen die in veldslagen konden vechten. Mozes telde de Levietische mannen die tussen de 30 en 50 jaar oud waren. Mozes telde ook de mannen van één maand en ouder in de stam van Levi.

Toen telde hij de oudste zonen in de andere stammen. Alle Israëlitische mannen die als eerste in hun gezin waren geboren, behoorden toe aan God. De reden hiervoor wordt uitgelegd in Exodus 11:1 – 13:16. Dit betekende niet dat God wilde dat de Israëlieten kinderen offerden. In plaats daarvan namen de Levieten de plaats in van de oudste zonen uit andere stammen. Ze deden dit door apart gezet te worden om God te dienen.

Mannen uit de familie van Aäron werden apart gezet om God te dienen als priesters. Anderen waren verantwoordelijk voor het onderhoud van de verschillende delen van de heilige tent.

De heilige tent stond centraal in het kampement van Israël. De stammen waren eromheen in een bepaalde volgorde gerangschikt. Eerst waren er de Levieten, die het dichtst bij de heilige tent kampeerden. Vervolgens kwam de stam van Juda. Zij waren de leidende stam en hadden de meeste soldaten. Daarna volgden de andere Israëlitische stammen.

Mensen die als onrein werden beschouwd, mochten niet in de buurt van de tent komen en zelfs niet in het kamp blijven. Dit herinnerde de

Israëlieten eraan dat God heilig is en bij hen aanwezig was.

Numeri 5:5-6:27

De Israëlieten moesten verantwoordelijk worden gehouden voor hun daden en woorden. Het was een ernstige zaak wanneer iemand iets verkeerd deed tegenover een ander. Ze moesten de persoon tegen wie ze gezondigd hadden terugbetalen en een extra bedrag betalen.

God legde uit dat zondigen tegen anderen de relatie tussen de zondaar en God schaadde. Het toonde aan dat de persoon niet trouw was aan God. Hun relatie met God werd hersteld toen ze berouw toonden en zich afkeerden van hun zonde. Ze offerden een ram om te laten zien dat ze berouw hadden. De dood van de ram verzoende hun zonde. Dit betekent dat het de zonde van de persoon betaalde.

Een andere ernstige zaak was wanneer echtgenoten en echtgenotes elkaar niet trouw waren. Het was voor mannen net zo belangrijk om trouw te zijn als voor vrouwen. Soms was het moeilijk te bepalen of iemand ontrouw was geweest. Vrouwen werden vaak ten onrechte beschuldigd van ontrouw. Daarom zorgde God voor een manier waarop vrouwen konden aantonen dat ze onschuldig waren. Deze praktijk was geen magie. Het toonde aan dat God degenen die in het huwelijk ontrouw waren, zou oordelen.

Het was ook een serieuze zaak wanneer mensen een belofte aan God deden. Dit werd duidelijk in de instructies over het zijn van een Nazireeër. De woorden van de priesters tot het volk waren eveneens van groot belang. God gebod hen om woorden van zegen uit te spreken. De woorden van de priesters zouden de Israëlieten helpen te vertrouwen dat God bij hen was. God wilde dat ze erop vertrouwden dat Hij voor hen zorgde en vrede voor hen voorzag.

Nummers 7:1–8:26

Exodus hoofdstukken 35 tot 39 beschrijven hoe de Israëlieten de heilige tent bouwden. Ze volgden Gods instructies voor de tent volledig op.

Maar voordat de tent kon worden gebruikt om God te aanbidden, waren er veel benodigdheden nodig. In Numeri wordt beschreven hoe de Israëlieten God volledig gehoorzaamden bij het verzamelen van deze benodigdheden.

De leiders van alle stammen, behalve die van Levi, brachten dezelfde hoeveelheid voorraden. Dit toonde aan dat alle stammen belangrijk waren, ongeacht hun grootte.

De Levieten brachten geen voorraden mee. De Levieten zelf waren een offer aan God. Levitische mannen hadden werk te verrichten in de heilige tent. Ze voerden dit werk uit vanaf de leeftijd van 25 tot 50 jaar.

Zodra de heilige tent was opgezet, begon God daar tot Mozes te spreken. Mozes hoorde Gods stem van boven de ark van het verbond. De wolk die de tent bedekte, liet zien dat God daar aanwezig was.

Numeri 9:1–10:36

Priesters moesten op de zilveren trompetten blazen om berichten aan de Israëlieten over te brengen.

God zei dat het geluid Hem aan de Israëlieten zou herinneren. Dit betekende niet dat God hen soms vergat. Het was een manier om te beschrijven hoeveel aandacht God aan Zijn volk besteedt (Gods volk). Hij zorgt altijd voor hen en luistert zelfs naar de geluiden die ze maken.

Voordat ze de woestijn rond de berg Sinaï verlieten, vierden de Israëlieten opnieuw het Pesachfeest.

Buitenstaanders zoals Hobab konden deelnemen aan het feest als ze dat wilden.

De stammen vertrokken toen van de Sinaï. Ze gehoorzaamden God volledig door het kamp te verlaten in de volgorde die God hen had opgedragen. Het teken om dit te doen was wanneer de wolk boven de heilige tent bewoog.

Numeri 11:1–14:45

Veel van de Israëlieten spraken tegen God en gehoorzaamden Hem niet. Ze klaagden over hoe zwaar het leven was en over hun eten. Ze beklagden zich over Mozes als hun leider. Zelfs Mirjam en Aäron spraken tegen Mozes.

Het klagen liet zien dat Gods volk niet wilde dat God hun God was. Ze wensten dat God hen niet had bevrijd van hun slavernij in Egypte. Ze waardeerden de manieren waarop God hen had gered en voor hen had gezorgd niet.

God bracht oordeel over hen omdat ze weigerden Hem te accepteren. Hij stuurde vuur, plagen en ziektes onder de Israëlieten. Toch vernietigde God hen niet allemaal. Hij was geduldig met Zijn volk en vergaf hen.

God deelde de kracht van de Heilige Geest met 70 leiders, zodat zij Mozes konden bijstaan. Maar God maakte iets duidelijk over Mozes: Mozes stond dicht bij Hem dan enig ander mens.

Mozes stuurde 12 spionnen om het land Kanaän te verkennen. Van de 12 drongen alleen Jozua en Kaleb erop aan dat het volk God zou gehoorzamen. Maar de Israëlieten weigerden Kanaän binnen te gaan. Dit vond plaats bij Kades Barnea.

Dit betekende dat ze God afwezen. Ze verwierpen Gods verbond met Abraham, Izaäk en Jakob.

Als gevolg daarvan zouden de Israëlieten 40 jaar door de woestijn zwerven. Ze zouden blijven zwerven totdat degenen die geweigerd hadden Kanaän binnen te gaan, gestorven waren. Daarna zouden hun kinderen de verbondszegen van het land ontvangen.

Numeri 15:1–19:22

God had heel duidelijk gemaakt dat de Levieten apart waren gezet om Hem te dienen. Zij waren verantwoordelijk voor alles wat met de heilige tent te maken had.

Hij had ook duidelijk gemaakt dat mannen uit Aärons familielijn priesters moesten zijn. Zij waren verantwoordelijk voor alles wat te maken had met offers en het altaar. Dit omvatte het speciale water dat mensen en voorwerpen reinigde.

De Levieten en priesters zouden geen land ontvangen of betaald worden met geld. In plaats daarvan zorgde God voor hen door middel van de

offers die door de andere Israëlieten werden gebracht.

Toch hielden Korach en andere Levieten die niet tot de familielijn van Aäron behoorden, zich niet aan Gods regels. Ze wilden priesters worden. Toen ze tegen Aäron spraken, verzetten ze zich tegen de manier waarop God zijn volk leidde. God strafte hen hiervoor met de dood.

Andere Israëlieten gaven Mozes en Aäron de schuld van de sterfgevallen. Toch bleven Mozes en Aäron trouw in hun dienst aan de Israëlieten. Herhaaldelijk baden ze tot God om genade voor de Israëlieten. Hierdoor besloot God telkens opnieuw zijn volk niet te vernietigen.

God liet Aärons stok knoppen en bloemen voortbrengen. Dit was een teken dat de Israëlieten Aäron en zijn zonen als priesters moesten eerbiedigen.

Numeri 20:1–24:25

Het volk van Israël bleef klagen en ruzie maken terwijl ze door de woestijn trokken. Ze zeiden dat het beter zou zijn geweest om slaven te blijven of te sterven. Zo ongelukkig waren ze.

De mensen hadden water nodig. Bij Meriba vertrouwden Mozes en Aäron niet volledig op God om water te verschaffen. Ze lieten water uit de rots komen door hun eigen kracht te gebruiken. Hierdoor mochten Mozes en Aäron Kanaän niet binnengaan.

Op een ander moment, toen de mensen water nodig hadden, klaagden ze opnieuw in plaats van op God te vertrouwen. Daarom stond God toe dat enkele van de verbondsvloeken hen troffen. Dit omvatte ziekten die niet zouden genezen, zoals beschreven in Deuteronomium 28:59–60. De ziekte werd veroorzaakt door giftige slangen. Hierdoor stierven veel mensen. Maar degenen die naar de bronzen slang op de paal keken, werden gered. God gebruikte die koperen slang om genezing aan zijn volk te bieden. Het was een symbool van redding.

Honderden jaren later vergeleek Jezus zichzelf met de slang die omhoog was geheven (Johannes 3:14). Hoewel de Israëlieten tegen God spraken, bleef God hen zegenen. Hij gaf hen de overwinning op de Kanaänieten die hen aanvielen. Hij gaf hen de overwinning op de koningen Sihon en Og. Hij beschermde hen tegen Balak, de koning van Moab. God stond niet toe dat Bileam een vloek over de

Israëlieten uitsprak. In plaats daarvan sprak Bileam woorden van zegeningen.

Bileams profetie ging ook over iemand die een ster, een koning en een heerser werd genoemd. Vele jaren later begrepen mensen dat dit een profetie over Jezus betrof.

Numeri 25:1–31:54

Balak had samen met de Midianieten samengewerkt om te proberen het volk van Israël tegen te houden. Hun plan om Bileam een vloek over de Israëlieten te laten uitspreken, mislukte. Daarom gaf Bileam hen advies over hoe ze de Israëlieten konden misleiden.

Israëlitische mannen begingen seksuele zonden met vrouwen uit Moab en Midian. Vervolgens begonnen ze een valse god genaamd Baäl te aanbidden samen met deze vrouwen. Deze daden waren verkeerd en God bracht een oordeel over zijn volk vanwege hun daden. God stuurde een plaag tegen hen op de plaats genaamd Baäl-Peor.

Pinehas liet zien hoe toegewijd hij was om ervoor te zorgen dat de Israëlieten God eerden. Later bracht God een oordeel over de Midianieten vanwege hun misleiding van Gods volk. Het Israëlitische leger viel hen aan en vernietigde hun steden. Bileam werd gedood.

De plaag bij Baäl-Peor markeerde een belangrijk moment. Toen waren alle Israëlieten die geweigerd hadden Kanaän binnen te gaan, gestorven. Hierna werden de mensen voor de tweede keer geteld. Ze ontvingen ook meer instructies van God over het brengen van offers en speciale beloften. Jozua werd apart gezet en erkend als de leider na Mozes. Hij en Eleazar zouden het volk leiden zoals Mozes en Aäron dat hadden gedaan.

Numeri 32:1–36:13

Mozes maakte een lijst van alle plaatsen waar de Israëlieten hadden gereisd. Vervolgens beschreef God de grenzen van het land dat Hij hun gaf. Het moest onder de stammen worden verdeeld door loten te werpen.

Elke familiegroep zou land ontvangen op basis van het aantal mensen in de familie. Dochters zouden land krijgen als er geen zonen in de familie waren. Dit was het geval bij de dochters van Zelofehad. Dochters die land ontvingen, moesten trouwen met

mannen uit hun eigen stam. Op die manier zou het land niet verloren gaan voor de stam.

De grenzen die God beschreef, omvatten niet de landen die de Israëlieten van Sihon en Og hadden veroverd. Toch mochten sommige Israëlieten ten oosten van de rivier de Jordaan blijven. Dit betrof de stammen van Ruben en Gad en de helft van de stam van Manasse.

De mannen van deze stammen zouden samen met de andere stammen Kanaän binnengaan. Ze zouden hen helpen de mensen die daar al woonden te verdrijven. Daarna zouden ze terugkeren naar hun huizen ten oosten van de rivier de Jordaan.

Kanaän zou worden verdeeld onder alle stammen, behalve de stam van Levi. De Levieten zouden steden en velden ontvangen die verspreid lagen over de gebieden van de andere stammen. Zes van hun steden zouden veilige steden zijn.

Het land van de Israëlieten moest als puur en rein worden beschouwd, omdat de heilige God onder hen wilde wonen. Maar het land zou vervuild en onrein zijn als mensen moorden pleegden. Het zou ook onrein zijn als de Israëlieten valse goden aanbaden en niet God alleen aanbaden. Dit zou gebeuren als ze de Kanaänieten, die daar al woonden, niet zouden verdrijven.